

‘Waardeloos!’ Kwaad frommelt Jordi het blaadje tot een prop en gooit ’t naar de prullenbak, die voor in de klas staat. Natuurlijk mist hij, maar het kan ’m niets schelen.

‘Wat is er?’ Erik-Jan stoot hem lachend aan.

‘Lach niet zo stom!’ Jordi klapt zijn boek dicht en smijt dat in zijn tas.

‘Jordi, doe eens rustig.’ Mevrouw Ten Rouwelaar raapt de prop op en legt die op zijn tafel.

‘Die heb ik niet meer nodig.’ Jordi pakt het papier en gooit het opnieuw naar de bak. Nu is het wel raak.

Achter hem begint iemand te klappen, maar Jordi draait zich met een woedend gezicht om. ‘Kappen.’

‘Sorry, hoor, ik wist niet dat je kwaad werd.’ Aniek kijkt hem spottend aan. ‘Heb je soms een slecht cijfer?’

‘Gaat je niks aan.’ Jordi draait zich weer recht en laat zich met een zucht onderuitzakken.

‘Had je ’t niet geleerd?’ Mevrouw Ten Rouwelaar staat nog altijd bij zijn tafel.

‘Jawel!’ Jordi voelt dat hij boos wordt. Zo gaat het nu elke keer als hij een onvoldoende haalt. Waarom verdenken leraren hem er bij elk slecht cijfer van dat hij het niet heeft geleerd?

‘Als jij dat zegt, dan geloof ik je.’ De lerares knikt. ‘Zullen we deze toets een keer samen doornemen?’

Jordi schudt zijn hoofd. Ze denkt toch niet dat hij gek is. De fouten bespreken ... Daar schiet hij niets mee op! Met deze 3,4 voor Nederlands staat hij voor minstens vier vakken een onvoldoende. Als het zo doorgaat, blijft-ie zitten.

‘Ik zal het er binnenkort eens met meneer Den Besten over hebben, dat is toch jullie mentor?’

Jordi haalt onverschillig zijn schouders op. Al dat gepraat helpt toch niets. Wat heeft het voor zin om de betekenis van allemaal onbekende woorden uit je hoofd te leren? Woorden die hij toch nooit gebruikt. Als het nou om namen van voetballers ging ... Zodra de zoemer gaat, schuift hij zijn stoel naar achteren en loopt het lokaal uit.

‘Jordi ... Jordi, wacht even!’ Erik-Jan komt hem achterna.

Waarom laten ze hem niet met rust? In hetzelfde tempo loopt Jordi door naar de fietsenberging.

‘Wat heb jij een haast, man.’ Hijgend komt Erik-Jan naast hem lopen. ‘We zouden toch naar de bakker gaan?’

Jordi aarzelt even. ‘Oké dan.’ Zin om naar huis te gaan heeft hij ook niet. Ten Rouwelaar heeft tijdens een tussenuur de cijfers van de repetitie al op internet gezet. Hoogstwaarschijnlijk heeft z’n moeder de vette onvoldoende al gezien, want ze kijkt een paar keer per dag op de schoolsite.

‘Lekker.’ Jordi neemt een hap van zijn puddingbroodje.

Erik-Jan, die naast hem zit, kijkt even opzij. ‘Gaat-ie weer?’

‘Ik heb bij elkaar minstens anderhalf uur geleerd op dat stomme Nederlands. Mag je dan even balen als je een 3,4 voor de moeite krijgt?’

‘Van mij wel.’ Erik-Jan grinnikt. ‘Kijk, daar komen Aniek en Lynn.’

De twee vriendinnen hebben de jongens al gezien en fietsen achter elkaar over de stoep naar de bakkerswinkel.

‘Dat hadden jullie weleens mogen zeggen’, vindt Aniek. ‘Met z’n vieren is gezelliger dan met z’n tweeën.’

‘Dat vinden jullie’, bromt Jordi.

‘Ben je nog altijd chagrijnig om die onvoldoende?’

‘Ja, dat is niet gek, hè!’ helpt Erik-Jan zijn vriend. ‘Jordi heeft er

megahard voor geleerd en hij heeft nóg maar een 3,4.’
Aniek haalt haar schouders op. ‘Ik heb een 3,2.’
‘Wat?’ Jordi kijkt haar ongelovig aan. ‘Dat meen je niet.’
Zonder iets te zeggen zet Aniek haar fiets op de standaard en zoekt in haar rugtas. Even later laat ze een blaadje zien. ‘Geloof je me nu?’
Jordi knikt. ‘Maar ... baal jij dan niet?’
‘Tuurlijk. Ik heb veel langer geleerd dan Lynn en zij heeft een 8,7. Dat is toch niet eerlijk? Maar ja ... chagrijnig zijn helpt niet.’
Ze knikt even naar haar vriendin. ‘Jij ook een puddingbroodje? Als we moeten wachten tot de jongens ons trakteren ...’

‘Schuif eens op.’ Aniek komt met een papieren zak de bakkerswinkel uit en gaat op het hoekje van de bank zitten.
Verbaasd gaat Jordi een eindje opzij. Naast Lynn is toch plaats genoeg? Niet dat hij het erg vindt! Aniek is een superleuke meid. Veel jongens zijn verliefd op haar, maar voor zover hij weet heeft ze nog nooit verkering gehad.
‘Hierzo.’ Aniek reikt met een puddingbroodje naar Lynn, die aan de andere kant van de bank zit. Als ze ziet dat er poedersuiker op Jordi’s jack is gevallen, veegt ze dat gelijk weg.
Jordi krijgt het er warm van. ‘Laat maar’, mompelt hij.
Aniek stopt pas als alle poedersuiker is verdwenen. Dan pakt ze haar eigen broodje. ‘Ik hoop één ding’, zegt ze tussen twee hapen door. ‘Dat ik niet blijf zitten.’
‘Voor hoeveel vakken sta je onvoldoende?’
‘Vier. En jij?’ Ze frommelt de papieren zak in elkaar en kijkt naar Jordi.
‘Ook vier.’
‘Toe-val-lig.’ Lynn staat lachend op. ‘Jullie hebben meer overeenkomsten dan jullie zelf weten.’
Meer overeenkomsten? Wat bedoelt ze eigenlijk? Jordi durft het niet te vragen.

‘Ik weet wat!’ Lynn springt enthousiast overeind. ‘We gaan elkaar helpen met huiswerk! Erik-Jan is goed in alles, ik kan redelijk Nederlands en Engels ...’ Ze valt Aniek om haar nek. ‘Jij bent mijn beste vriendin, jij mag niet in de derde blijven zitten. En Jordi ook niet.’ Ze laat Aniek weer los en kijkt met een stralend gezicht naar Jordi en Erik-Jan. ‘Goed idee, hè?’ Jordi ziet uit zijn ooghoeken dat zijn vriend niet bepaald enthousiast is.

‘Nou, zeg dan wat.’

‘Ik weet niet of ik dat wel wil’, zegt Erik-Jan. ‘Volgens mij ...’

‘Wil je niet?’ Lynn kijkt Erik-Jan met grote ogen aan. ‘Dus jij hebt liever dat Jordi blijft zitten?’

‘Dat is typisch vrouwenlogica.’ Erik-Jan maakt een wanhopig gebaar. ‘Natuurlijk wil ik niet dat Jordi blijft zitten. Ik heb alleen geen zin om met z’n vieren te leren, volgens mij kan ik me dan helemaal niet concentreren.’

Dat kan ik niet eens in m’n uppie, denkt Jordi.

‘Maar waarom dan niet?’

‘Gewoon ...’ Erik-Jan haalt zijn schouders op. ‘Daarom.’

‘Ahum!’ Lynn kucht overdreven. ‘Waarom? Nou, eh ... daarom! Logisch, toch! En dat is weer mannenlogica.’

Als Jordi een halfuur later zijn fiets in de schuur heeft gezet, ziet hij zijn moeder in de keuken staan.

‘Hoi, mam.’ Hij hangt zijn jas aan de kapstok en wil gelijk doorlopen naar zijn kamer.

‘Jordi, wacht even.’ Moeder komt achter hem aan.

‘Wat is er?’

‘Niet gelijk naar boven gaan, ik wil even met je praten.’

‘Moet dat echt?’

‘Ja, dat moet’, reageert zijn moeder kortaf.

Jordi laat zijn tas midden in de gang vallen en gaat zuchtend naar de kamer. Hier was hij al bang voor. Zijn moeder heeft

natuurlijk die 3,4 op de site gezien. Als ze hem toch verwijt dat hij het niet heeft geleerd, dan ...

‘Meneer Den Besten heeft gebeld.’

Wat? Den Besten? Ten Rouwelaar maakt er werk van. ‘Wat moest-ie?’ Jordi is benieuwd wat de mentor heeft gezegd.

‘Hij vertelde dat je op dit moment voor vier vakken een onvoldoende staat. Voor je laatste Nederlandse repetitie had je een 3,4, toch?’

Jordi knikt.

‘Als er niets verandert, blijf je zitten’, gaat moeder verder.

‘Meneer Den Besten wilde weten of ik een verklaring had voor al die slechte cijfers.’

Nu komt het, weet Jordi.

‘Je vader en ik vinden dat je lang leert. Dat heb ik ook tegen meneer Den Besten gezegd en hij gaf me gelijk.’

Verrast kijkt Jordi op.

Moeder glimlacht even. ‘Valt je mee, hè? Wij denken dat je wel je best doet, maar dat je erg veel moeite hebt om je te concentreren. Maar ... wat vind jij?’

‘Het zou kunnen, ik weet niet ...’

‘Dat weet je best. Hoe vaak zeggen wij niet dat je snel bent afgeleid. En dat zal ook wel zo zijn als je aan het leren bent. Je wilt wel, maar elke keer zie of hoor je iets en dan zijn je gedachten weer ergens anders.’

Daar heeft zijn moeder gelijk in. Hij heeft al van alles geprobeerd: mét een koptelefoon, zónder koptelefoon, de gordijnen en de deur dicht ... Maar altijd was er wel weer iets anders wat zijn concentratie verstoorde.

‘Meneer Den Besten stelde huiswerkbegeleiding voor.’

‘Forget it!’

Moeder glimlacht even. ‘Toch moet je er maar eens over nadenken. Meneer Den Besten wil er binnenkort met jou over praten.’

‘Suze, hoe ging je so van geschiedenis?’ wil vader weten, als ze om zes uur met z’n vieren zitten te eten.

‘Supergoed. Ik wist alles, zelfs de bonusvraag. Ik denk dat ik een 9 of een 10 heb.’

Jordi kijkt even met een geïrriteerde blik naar zijn zus. Die leert amper iets en toch heeft ze alleen maar hoge cijfers. Toen hij vorig jaar in de tweede zat, ging het ook best goed, maar hij haalde geen negens en tienen.

‘O ja ...’ De stem van Suze klinkt opgewonden. ‘Wij krijgen morgen een nieuwe jongen in de klas.’

‘Ken je ’m?’ vraagt moeder.

‘Hij is echt knap en draagt leuke kleren. Hij is heel sportief. En hij heet Lard.’ Haar ogen gaan steeds meer glinsteren.

‘Heb je ’m al gezien?’ Vader fronst zijn wenkbrauwen.

‘Hij heeft bij een nicht van Brenda op school gezeten. Volgens die nicht is hij superpopulair.’

‘Ik kan niet wachten’, merkt Jordi spottend op. ‘Hopelijk vallen er geen meiden flauw als hij morgen op school komt. Heeft-ie een bodyguard? Anders wil ik dat wel doen, ik heb altijd al graag in de buurt van een beroemdheid willen zijn.’

‘Doe niet zo flauw.’

‘Ik meen het. Enne ... Mam, mag ik de EHBO-koffer morgen ook meenemen? Je weet maar nooit.’

‘Zo is het wel genoeg’, vindt moeder. Ze kijkt Jordi even waar- schuwend aan.

Jordi grinnikt nog even, maar houdt verder zijn mond. Van- avond is er weer een Champions League-wedstrijd op televisie, en die wil hij niet missen.

‘En wacht jij nou eerst morgen maar af’, zegt moeder tegen Suze. ‘Misschien schrik je wel als je die Lard in het echt ziet.’

Suze schudt haar hoofd. ‘Echt niet. Bij Brenda op school waren heel veel meiden gek op ’m.’

2

‘En?’ Erik-Jan kijkt Jordi nieuwsgierig aan.

Ze zijn samen naar de plaats gelopen die ze vorig jaar met Martijn en Roy bij toeval hebben ontdekt. Het is een pleintje van amper 4 vierkante meter, dat helemaal is omringd door bomen en struiken. De meeste tegels zijn onder het gras en mos verdwenen. Waarschijnlijk is hier ooit een schooltuin geweest.

‘Wat nou ‘en’?’

‘Moest je thuis nog uitleggen hoe je aan die onvoldoende voor Nederlands kwam?’

‘O, bedoel je dat. Toen ik thuiskwam had Den Besten al naar mijn moeder gebeld. Hij wil dat ik huiswerkbegeleiding krijg.’

‘Doe je dat?’

Jordi haalt zijn schouders op. ‘Weet ik nog niet. Ligt eraan wie het geeft en wie er nog meer naartoe gaan.’

‘Misschien is het ook iets voor Aniek.’ Erik-Jan knikt veelbetekend. ‘Dan wordt die begeleiding gelijk een stuk interessanter.’

Jordi voelt dat hij rood wordt. Gisteravond had hij zichzelf erop betrapd dat hij regelmatig aan Aniek moest denken. Haar felblauwe ogen waren hem nog nooit zo goed opgevallen. Snel verandert hij van onderwerp: ‘Bij mijn zus komt er een nieuwe jongen in de klas. Het schijnt nogal een macho te zijn.’

‘Is-ie hier komen wonen?’

‘Geen idee. Hij heeft bij een nicht van Brenda op school gezeten. Volgens haar vinden alle meiden hem geweldig.’

‘O.’

‘Ik ben eigenlijk wel benieuwd hoe hij eruitziet’, zegt Jordi. ‘In

de pauze ga ik even naar de aula, daar zal hij wel zijn.'

'Ik kijk liever naar een paar knappe meiden', vindt Erik-Jan.

'Wat vind jij eigenlijk van Aniek?'

'Eh ... best aardig! Hoezo?'

'Zij vindt jou heel leuk.'

'Hoe weet ... Waarom denk je dat?'

'Ik dacht het al eerder, maar gisteren viel het wel erg op. Er was plek genoeg op het bankje bij de bakker, maar ze wilde per se naast jou zitten.'

Zou Erik-Jan gelijk hebben? Vindt Aniek hem echt heel leuk?

Als hij eerlijk is, vindt hij haar heel leuk, maar dat hoeft zijn vriend niet te weten. Daarom vraagt hij: 'Heb jij gisteren Barcelona nog gezien?'

'Zó! Dat was echt een superwedstrijd. Zelfs mijn vader heeft 'm tot het eind gezien en dat zegt wat. Meestal gaat-ie na een halfuur weer iets anders doen.'

'Ik vond Manchester United eigenlijk beter', vindt Jordi. 'En jij?'

Jordi knikt. 'Veel beter, maar ja ... als je zelfs een penalty mist ... Toch hebben ze over twee weken nog best een kans.'

'Hoi!' Martijn en Roy komen bij hen staan.

'Yo!' Jordi schuift met zijn voet zijn tas een eindje opzij, om zo meer ruimte te maken voor zijn klasgenoten.

Martijn en Roy laten zich op de grond zakken. Roy haalt een pakje kauwgom uit zijn zak. 'Jullie ook?'

'Lekker.' Martijn haalt er een kauwgompje uit en geeft het pakje door aan Erik-Jan. 'Jullie hebben die nieuwe jongen zeker niet gezien?'

Jordi kijkt verrast naar Martijn. 'Bedoel je die nieuwe van 2F? Is hij er al?'

'Hij kwam vijf minuten geleden aanfietsen. Sommige meiden stonden met open mond naar hem te kijken.'

Erik-Jan grinnikt. 'Overdrijven is ook een vak.'

‘Dan geloof je me niet.’ Martijn trapt een stuk tak weg. ‘Het is echt waar, hè, Roy?’

Roy knikt.

‘Hoe zag die Lard eruit?’

‘Hoe weet jij dat hij Lard heet?’ wil Roy weten.

‘Mijn zus had het er gisteren over. Hij heeft bij een nicht van een vriendin van haar op school gezeten. Volgens die nicht is-ie heel bijzonder. Is dat echt zo?’

‘Tsja ...’ Martijn wrijft met een hand door zijn haar en haalt zijn schouders op. ‘Weet ik veel. Maar het zal wel, als zo veel meiden hem nastaren.’

‘Zullen we gaan kijken?’ Jordi gaat staan en veegt wat aarde van zijn broek. ‘Ik ben eigenlijk wel benieuwd wat voor macho we op school hebben gekregen.’

‘Lekker boeiend. Ik had liever een of andere mooie miss verwelkomd.’

‘Ja, hè, hè. Wij alle vier natuurlijk. Maar kom op, het is tijd.’

Als ze op het plein komen, zijn de meeste kinderen al door een van de ingangen in het gebouw verdwenen. Een paar late leerlingen komen hard aanfietsen.

‘Wie hebben we het eerste uur?’ wil Erik-Jan weten.

‘Brandsma.’

‘Bah.’ Martijn zucht. ‘Ik vind wiskunde zo’n suf vak.’

‘Omdat je er niet goed in bent’, zegt Roy. ‘Brandsma is best aardig en hij kan goed uitleggen.’

‘Niet goed genoeg voor mij. Ik hoop niet dat-ie een verrassingsso geeft. Dat zou ik echt balen vinden. Ik snap helemaal niks van die grafieken.’

‘Dan kijk je toch bij mij af’, biedt Roy aan.

Martijn schudt zijn hoofd. ‘Dan heb ik zeker een 1.’

In de deuropening van het lokaal blijft Martijn geschrokken staan.

‘Wat is er?’ Jordi duwt Martijn een eindje opzij. Dan ziet hij

meneer Brandsma met een stapel blaadjes in zijn hand voor de klas staan.

Tussen de tafels en stoelen door lopen Jordi en Erik-Jan naar een hoek van de aula. Jordi legt zijn tas op een stoel en knikt. 'De voorstelling kan beginnen.'

Ze zitten nog maar net, als Martijn en Roy ook in de aula verschijnen. Jordi steekt even zijn hand op.

Lachend komen de twee vrienden op hen af.

'Heb je 'm al gezien?' wil Martijn weten.

Jordi schudt zijn hoofd. Onafgebroken houdt hij de ingang in de gaten.

Aniek en Lynn komen gearmd de aula binnen en kijken nieuwsgierig rond. Zie je wel, die hebben vast ook al over Lard gehoord. 'Misschien is hij wel ...' Jordi stopt en kijkt vol verbazing naar de ingang. 'Dat zal 'm zijn.'

Een jongen komt de aula in. Af en toe schudt hij zijn half lange, donkere haar voor zijn ogen weg.

Martijn grinnikt. 'Zou hij dat ingestudeerd hebben?'

Roy probeert de beweging na te doen en schudt lachend zijn hoofd. 'We kunnen wel inpakken, jongens, moet je die kleren zien.'

Zelfs van een afstandje is duidelijk te zien dat de scheurtjes in zijn donkerblauwe spijkerbroek erin horen. Dat moet wel een dure merkbroek zijn.

Jordi bekijkt zichzelf en zijn vrienden. Ja, hun simpele spijkerbroeken steken daar wel bij af. En dat vinden de meiden blijkbaar ook, want er zijn er wel vijf die tegelijk naast Lard proberen te lopen.

Wat een overdreven gedoe!

Lard is blijkbaar gaan zitten, want Jordi ziet hem niet meer. Het enige wat hij nog hoort is overdreven meidengelach.

'En?' Erik-Jan stoot hem aan. 'Tevreden?'

Jordi trekt een vies gezicht. ‘Bah! Die gozer doet net alsof het normaal is dat ze hem allemaal zo bewonderen. Dat die meiden daar intrappen.’

‘Heb je jouw zus gezien? Die zag er ook aardig verhit uit.’

‘Liep die er ook bij?’

Erik-Jan knikt. ‘Niet gezien dan? Ze liep vlak bij onze ster.’

Jordi gaat op zijn tenen staan en kijkt rond. Het duurt even voor hij Suze heeft gevonden. Dan knikt hij naar Erik-Jan. ‘Je hebt gelijk, ze zit naast hem.’ Hij denkt even na, dan pakt hij zijn tas. ‘Ga je mee? We gaan alvast naar het lokaal van natuurkunde, maar ik loop wel toevallig even langs Suze.’

‘Meen je dat?’

‘Let maar op.’ Jordi geeft Erik-Jan een knipoog. ‘Even kijken hoe mijn zusje reageert.’ Hij kronkelt door de volle hal, waar de meeste leerlingen intussen weer normaal met elkaar zitten te praten. Als hij vlak bij het groepje tweedeklassers is, gooit hij de tas over zijn schouder. Suze heeft hem nog altijd niet ontdekt, ze zit met een rood gezicht naast Lard en kijkt hem vol bewondering aan.

‘Hoi, Suus.’

Suze reageert pas als Lard haar aanstoot en naar Jordi wijst.

‘O ... hoi.’ Geschrokken kijkt ze hem aan, net alsof ze zich betrappt voelt.

Jordi werpt nog een blik op Lard en loopt dan door.

Hij snapt best dat veel meiden hem bewonderen. Lang haar, hippe kleren ... Hij had zelfs een glimmende ketting om zijn hals. Alleen was de blik waarmee Lard naar hem keek best vreemd. Hij lachte wel, maar het was geen echte lach. Meer zo’n smile van een tandpastareclame.

‘Lekker.’ Jordi schept zijn bord nog een keer vol. ‘Wat mij betreft eten we elke dag nasi.’

Vader kijkt naar Suze. ‘Is die nieuwe jongen nog gekomen?’

De ogen van Suze beginnen te glinsteren. ‘Hij is echt heel leuk. Hij heeft zwart haar, superleuke kleren en hij is heel aardig. De hele tijd liepen er meiden in zijn buurt.’

‘En een van die meiden was jij.’ Jordi kan niet langer zijn mond houden.

‘Bemoei jij je met jezelf!’ reageert Suze fel. ‘Anders zal ik eens iets vertellen over Aniek.’

Wat gemeen! Jordi voelt dat hij rood wordt. ‘Dat slaat nergens op. Aniek zit gewoon bij mij in de klas, meer niet.’

‘Dat zien we.’ Vader grinnikt. ‘Warm hier, hè?’

‘Laten we maar stoppen met al die plagerijen’, stelt moeder voor.

Suze haalt haar schouders op. ‘Lard is wel leuk, maar hij is een echte meidenversierder. En daar houd ik niet van.’

‘Maar waarom zat jij dan in de aula ...?’

‘Jordi, stoppen!’ zegt moeder resoluut.

Jordi stopt een nieuwe hap in zijn mond, maar zijn gedachten blijven doorgaan. Wat vindt Suze nou van Lard?